

Дѣла. (Засѣгната отъ страданията му, съ неженъгласъ).
Павле, да знаехъ че тъй мислишъ, тогава —

Павелъ. (Прѣсича я, сѣкашъ не чулъ думитѣ ѝ). Знаешъ ли, Дѣла, че сега азъ като че те обичамъ още по-силно, тъй силно до зашеметяване, а въ сжщо врѣме нѣщо пари на душата ми и чувствувамъ такава умраза, потресна — гибелна умраза... Ахъ, Дѣла, какво става съ менне? — (Ходи изъ стаята съ помжтнѣлъ погледъ).

Дѣла. (Сплашена и съкрушена). Боже мой, защо бѣхъ такава азъ?

Павелъ. И какво мислишъ да правишъ вече?

Дѣла. Не съмъ помислювала за това.

Павелъ. Слѣдъ толкова годишна кореспонденция!

Дѣла. То стана тъй изведнѣжъ и —

Павелъ. Защо тогава не си ми казала нѣщо по това? — Не ли казвашъ, че си била всѣкога откровенa къмъ мене?

Дѣла. Азъ мислѣхъ: увлѣчение, ще мине, тъй както бѣше нѣкога и замина безъ мжка за мене, но въ Петербургъ.

Павелъ. А тамъ защо не ми обади за картичкитѣ?

Дѣла. Защото все още мислѣхъ, че това е ехо отъ минала стихия и ще замлъкне всичко. Азъ мислѣхъ едно увлѣчение отъ юношески години — ще мине и отмине, като всѣко младежко увлѣчение.

Павелъ. (На себе си). И какъ бихъ искалъ, азъ да бжде тъй!

Дѣла. И азъ тъй бихъ желала.

Павелъ. Значи?

Дѣла. Мислишъ ли, Павле, че това ми е струвало малко мжки? — Азъ, която те взехъ съ